

Barth Bout

Breinbijters

& knagende aanverwanten

Uitgeverij U2pi

© 2025 Barth Bout / Uitgeverij U2pi

Titel: Breinbijters & knagende aanverwanten

Auteur: Barth Bout

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 9336 4950

NUR: 306

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Filosofische mijmeringen van de boswachter

Terwijl een ieder wikt en weegt,
is het de boswachter die weet
dat het niet gaat om het antwoord dat wordt
gegeven,
maar om de vraag of je de vraag werkelijk hebt
begrepen.

Levensweg

Simpel als dat.

Meer hoeft het niet te zijn.

Meer hoeft je er echt niet achter te zoeken.

Er is geen sprake van vilein,
kwade intenties,
of plannen op voorhand beraamd.

Het is slechts de weg,
de manier zoals het leven gaat.

Grillig.
Onvoorspelbaar.
Magisch op zijn tijd.

Soms weet je niet meer waar je bent
en raak je je spiegelbeeld kwijt.

Het is niet erg.
Het is slechts de weg.

Want onderweg,
wanneer je echt goed kijkt,

is er een vinger die wijst,
wordt er een aanwijzing gefluisterd,
zodat, wanneer je echt goed luistert,
je alert bent op wat je wordt verteld.

Zal je begrijpen,
kun je vertrouwen
dat het niet gaat om het weten van de weg
of het bewandelen van het juiste pad,
maar dat je stukje bij beetje jezelf weer
herkent.

Opmmerkelijk

Nu ik zie waar de scherven zijn gevallen
en het me begint te dagen waarom het viel,

heb ik de moed bij elkaar geraapt,
de scherven opgeveegd.

Ben ze daarna één voor één gaan tellen.

Opmerkelijk.

Het bleken er minder te zijn dan gevreesd.

De weerslag van de val was groter
dan de werkelijke schade die was aangedaan.

Hoewel het even duurde,
het een klusje was van geduld,

heb ik de scherven één voor één aan elkaar
gelijmd,
in het besef dat er eigenlijk niets is vergaan.

W illen

Ik zou wel eens willen
dat ik gewoon kon zitten.
Rust ervaren,
zoals anderen om me heen.

Tevreden zijn over wat is.
Dromen over dat wat komt.

Maar zo steek ik niet in elkaar.
Dat is niet wie ik ben.

Ik leef meerdere levens in één.
Denk op meerdere niveaus.

Vaak heb ik gedacht om op te geven,
om te blijven zitten waar ik zat.
Soms had ik de kracht niet meer,
was het dat ik vergat

de juiste vraag te stellen,
mezelf te richten op hetgeen

ik behoef,
ik nodig heb.

Telkens dien ik me te herinneren wie ik was,
wie ik ben voordat ik deed
hetgeen waardoor ik ongemerkt van mezelf
wegdreef.

Nu eindelijk

Ondanks de prachtige manier

waarop ik de ander vertel,
hen wijs
op hoe het ook anders kan,

attendeer op eigen krachten,
is mijn eigen twijfel soms enorm.

Ik hou dit liever voor mezelf.
Ik laat een ander dit zelden zien.
Ik speel mezelf niet graag in de kaart.

Het is oneindig wat ik voel.
Het is oneindig wat ik denk,
als ik me voorstel
wat allemaal kan.

En dat is de reden,
de aanleiding waarom
ik soms de weg verloor.

Misschien niet verloor,
maar verstomde.

Omdat ik niet altijd kan kiezen,
niet altijd kan zien,
niet begrijp
wat ik echt behoef.

Ik probeer.
Ik leer

om het verschil te voelen
tussen wat ik wil
en dat waar ik werkelijk om vroeg.

Nu eindelijk ben ik hier gekomen,
op de plek halverwege mijn reis.

De weg hiernaartoe was verraderlijk,
diep
en ook steil.

Te weinig van wat ik verwachtte,
te veel van dat waar ik huiverig voor was.